

mende, og at man f. Ex. ikke kunde kalde en Klasse for Indpakning, medens der dog meget hyppig anbringes Varemærker paa Flasker. Udvalget har imødekommet denne Indvending ved at foreslaa Tilføielsen af Ordene: „Beholdere og desl.“ — Endringsforslagene under Nr. 2 og Nr. 5 gaa ud paa, i Overensstemmelse med, hvad der i lignende Forhold altid er blevet hævdet i dette Thing, at fastsætte, at den endelige Afgjørelse af tvivlsomme Retsspørgsmaal ikke bør ligge hos Administrationen, men bør henvises til Domstolene. Udvalget foreslaar derfor Tilføielse om, at Indenrigsministerens Afgjørelse af de Spørgsmaal, der indantes for ham, skal være endelig, men være undergivet Appel til Domstolene. — Under Nr. 3 har Udvalget foreslaaet at lade den nye Bestemmelse udgaa, som er bleven indført i Lovforslagets § 8, og som staar i Forbindelse med den i Fjor vedtagne Fjermalov. Man har anset denne Bestemmelse for at være unødvendig, og da den iøvrigt ogsaa, naar den skulde fuldtd gennemføres, synes at ville komme i Strid med de Grundbestemmelser om Betingelserne for et Mærkes Registrering, som ere indeholdte i § 4, har man anset det for rettest, for at undgaa Tvivl, at lade Bestemmelsen gaa ud; man har ment saa meget desto snarere at kunne gjøre dette, som en tilsvarende Bestemmelse hverken findes i den svenske eller norske Varemærkelov. — Under Nr. 4 har Udvalget stillet et Endringsforslag, som gaar ud paa at gjenindføre en Forfrist, som findes i den nuværende Varemærkelov, men som man har udeladt i det nye Udkast. Det er nemlig nu paabudt, at Registratoren forinden Udløbet af de 10 Aar, da Registreringen mister sin Gyldighed, har at give fornøden Meddelelse til den, som eier Mærket, for at han i Tide kan sørge for at faae sit Mærke fornyet. En saadan Forfrist er, som sagt, udeladt i det nye Udkast, men Udvalget mener det rettest at indføre en tilsvarende Bestemmelse paany og stiller altsaa Forslag desangaaende. — Endelig er der Endringsforslaget under Nr. 7, som gaar ud paa, at Fastsættelsen af den Skjendelse, som skal erlægges for at erholde en Udskrift af Registeret, ikke overlades til Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse, men sker i selve Loven, og at Beløbet sættes til 2 Kr., hvilket er det Beløb, der allerede nu er det gjældende. — Dette er altsaa de Endringer, som Udvalget har foreslaaet, og med hvilke vi tro, at Loven vil være bragt i en brugbar og fyldestgjørende Skikkelse. I det jeg henstiller disse Endringsforslag til Vedtagelse, anbefaler jeg med det samme

Lovforslaget som Helhed til Thingets Velvillie.

Indenrigsministeren (Singerslev):

Da man i 1880 gav en Lov om Varemærker, befandt man sig paa ganske ny Grund, og det kan derfor ikke forundre, at der indløb nogle Ufuldkommenheder. Den ærede Ordfører har vistnok Ret i, at det, at man bestemte gennemførte det tydske System, hvor Hovedpunktet er det, at Registreringen og kun Registreringen kommer i Betragtning som det eneste Moment, der konstituerer Retten, var det, der medførte Vanskeligheder, og det er jo ogsaa det, der har været fremdraget her tidligere, som en Ufuldkommenhed i Loven eller i hvert Fald i Lovens Virkninger. Nu er det ganske rigtigt, at den Hovedbestemmelse, der er kommen ind i denne Lov fra Regeringens Side, er en Tilnærmelse til et andet System, ikke just det franske, men væsentlig en Modifikation i den Retning, man er gaaet i England; kun kvantitativt er den langt mindre her. Jeg antager, det vil erkendes, at naar man indfører dette, har man beskyttet det, der ikke tidligere var beskyttet, idet den, der har antaget et Varemærke, beskyttes imod, at en Anden bemægtiger sig det. Man kan være mere eller mindre enig om Tidsfristen, det er rigtigt; men nu er det klart, at Manden kan faae Ret, naar en Anden har bemægtiget sig hans Varemærke, og han paataler det itide. Det er Hovedbestemmelsen, og naar vi blive enig om den, haaber jeg i det Hele taget, at vi kunne blive enige om Loven. Jeg kan ikke nægte, at en Hovedbestemmelse i Loven er § 14, som den ærede Ordfører ogsaa erkjendte; ved denne gjøres det os muligt at tiltræde den internationale Forening for Varemærker, og det har ikke blot Betydning for Danmarks Stilling i Udlandet, men ogsaa for Udlændinges Stilling i Danmark, og navnlig Betydning i en bestemt Retning, nemlig naar en Udlænding her i Landet søger at bemægtige sig et Varemærke eller foretager Noget, der i hvert Fald strider mod de Interesser, som en Undersaat fra et andet Land har. Det er netop et Tilfælde, som foreligger for mig i Dieblittet paa en lidet heldig Maade, som man ikke er i Stand til at gjøre Noget ved, fordi man ikke kan ramme den Vedkommende med Bedragerstraf. Naar man vedtager § 14, som er Hovedbestemmelsen i Loven, er man i Stand til at tiltræde den internationale Konvention, og derigjennem kan man altsaa beskytte Udlændinge for den Slags Misbrug. Jeg har tilladt mig at nævne dette, da det vil